

Oceněno *The Drop of Blood*
za nejlepší islandský krimi román

Zoner
PRESS
KRIMI

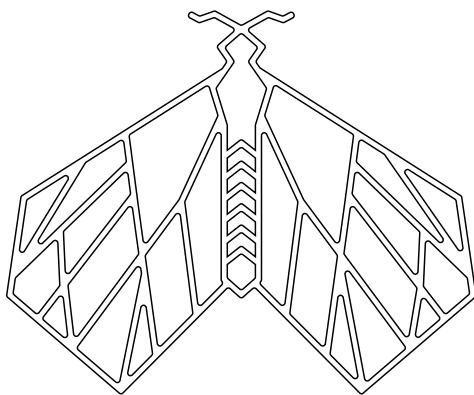
UMLČENÁ

S Ó L V E I G P Á L S D Ó T T I R

Zoner
PRESS
KRIMI

UMLČENÁ

S Ó L V E I G P Á L S D Ó T T I R

Zoner
PRESS

Fjörtar

Published by arrangement with Salka, Iceland.
www.salka.is

Umlčená

Sólveig Pálsdóttir

Odpovědná redaktorka: Gabriela Boška

Překlad (z anglického překladu): Martina Bártová

Jazyková korektura: Alena Klementová

Jazyková konzultace: David Šimeček

DTP: Lenka Pavlisová

Obálka: Lenka Pavlisová

Copyright © ZONER a.s.

Vydání první v roce 2026. Všechna práva vyhrazena.

Zoner Press

Katalogové číslo: ZRK2601

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována ani distribuována žádným způsobem ani prostředkem, ani reprodukována v databázi či na jiném záznamovém prostředku či v jiném systému bez výslovného svolení vydavatele s výjimkou zveřejnění krátkých částí textu pro potřeby recenzí.

Dotazy týkající se distribuce směřujte na:

Zoner Press

ZONER a.s.

Nové sady 18, 602 00 Brno

tel.: 532 190 883

e-mail: knihy@zoner.cz

www.zonerpress.cz

www.facebook.com/Zonerpress

www.instagram.com/zonerpress_redakce/

ISBN pdf 978-80-7413-727-3

Tahák výslovnosti islandských znaků, jmen a místních názvů objevujících se v knize:

æ – [aj]

ð – jako th v anglickém that

ö – jako německé ö

þ – jako v anglickém think

Sólveig Pálsdóttir – [soulvejch paulstouhtir]

Guðgeir – [kvuðkejɹ]

Særós – [sajrous]

Þormóður – [θormouður]

Ísgerður – [ískerður]

Guðrún – [kvuðrun]

Hólmsheiði – [houlmshejði]

Daði – [táði]

Hamrahlíð – [hamrahlíp]

Eyjafjörður – [eijafjörður]

Þrastarlundur – [þrastarluntur]

Garðabær – [karðapajɹ]

Fossvogur – [fosvogur]

Hveragerði – [kverakerði]

Eyþór – [ejþour]

Hlédís – [hljétis]

Mosfell – [mosfetl]

Ingimundur Eyfjörð – [inkimuntur ejfjörþ]

Ólöf – [oulöf]

Smári – [smauri]

Akureyri – [ákurejri]

Víðir Jón – [víðir joun]

Ránargata – [raunarkata]

Ingibjörg – [inkipjörk]

Þórhildur – [þourhiltur]

Breiðdalur – [prejðtalur]

1

Dokud na plastové židli vedle ní nepřistál černý šváb, nikdy ji nenapadlo, že umějí létat. Vší silou se ho snažila ignorovat. Stačilo projevit sebemenší náznak strachu a bráchové by se do ní hned nemilosrdně pustili. Oddychla si, až když se šváb vydal dolů na zem a zamířil k Jóhannesovi, který se zrovna pouštěl do svého burgeru. Ukousl si schválně příliš velké sousto a silné čelisti pracovaly na plné obrátky. Když pootevřel masité rty, aby Andree ukázal napůl rozžvýkané jídlo mezi svýma bílýma rovnýma zubama, ušklíbla se. Šíbalsky na ni mrknul, zaculil se a labužnický si ukousl ještě větší kus.

Opodál se do jídla pustil i Daði, jejich sedmnáctiletý bratr. Jen rodiče neměli chuť a snažili se zchladit ledovým čajem. Uprostřed června panovala tady v Austrálii zima, ale teploměr ukazoval vyšší teploty než na Islandu během léta.

Andrea koukla na židli vedle. Šváb byl zpátky. Z hlavy mu trčela dlouhá tykadla. Trhnul sebou a vyrazil vpřed. Ještě kousek a poleze jí po noze. Potlačila výkřik, ale najednou ji něco zašimralo a přibližovalo se k její tváři. Plácla se do krku a v dlaních ucítila hmyzí tělo. Promnula ho v ruce a ospale otevřela oči.

Mezi prsty jí uvázla křídla obyčejné mouchy. Znechuceně setřela zbytky hmyzího těla z ruky a zmateně se rozhlížela. Nejprve zavadila pohledem o ručník hozený přes zábradlí balkónu,

jenž ji měl skrýt před zraky sousedů, pak sjela očima na povadlý datlovník v terakotovém květináči a nakonec na stolek s nedávno koupenou kytkou.

S povzdechem si rukou otřela zpoceně čelo. Roky ji pronásledovaly noční můry o švábovi, ačkoliv v poslední době už ne tak často. To černé stvoření ze snu v ní znovu vzkřísilo vzpomínku na zesnulého bratra. Viděla ho jako živého, jak sedí na bílé plastové židli a labužnický pojídá burger, a stejně jako toho zlého snu se nedokázala zbavit ani pocitu viny. Moc se jí po něm nestýskalo, občas cítila dokonce úlevu. Jóhannes byl velmi temperamentní, leckdy neústupný, dalo by se říct až dotěrný člověk. Zároveň však dokázal být tak úžasným společníkem, že vzpomínky na všechny nepříjemnosti, které si s ním spojovala, se vytrácely stejně snadno jako kapky rosy v ranních slunečních paprscích.

Andrea se chvíli soustředila jen na svůj dech, dokud se jí rozbušené srdce nezklidnilo. Sáhla pod lehátko pro telefon. Zajímal ji, jestli k poslednímu příspěvku nenaskočily nové lajky. Dvacet. Lepší než žádné. Definitivně rozehnaly poslední zbytky noční můry. Vstala a šla do obývacího pokoje. Rozhlédla se po dokonale čistém a barevně sladěném pokoji, nepatrně se přitom usmála a snažila se nemyslet na ložnici s ušmudlaným povlečením a bordelem na podlaze. Uklízečka tu byla v pátek, ale do ložnice nesměla. Andrea měla v plánu si tam uklidit sama, bohužel obvykle se dál než k samotné myšlence nedostala.

Z lednice si vytáhla láhev bílého vína, odšroubovala uzávěr a nalila si do skleničky. Napila se. A pak znovu. Tělem se jí rozléval pocit klidu a víno jí pomáhalo zahánět myšlenky na noční můru. Znovu si dolila a koukla na hodiny. Bylo lehce po poledni a obloha venku byla bez mráčku. Takové slunečné počasí na Islandu vybízelo vždy k oslavě. Stejně dnes jako obvykle žádnou návštěvu neočekávala. S přáteli se většinou vídala někde venku, nejčastěji v kavárnách.

Andrea zauvažovala, zda si nemá vzít taxík do Nauthólsvíku nebo do centra, ale ani na jedno z těch míst se jí nechtělo. Pořídila si úžasné plavky, ale buď bude muset ještě zapracovat na opálení, nebo se alespoň natřít slušným samoopalovacím krémem, aby se mohla naplno naladit na letní atmosféru. V tak slunečnou neděli bude na pláži beztak narváno a žádné volné místo by tam nenašla. A kdyby se přeci jen rozhodla vyrazit do centra, musela by si nejdřív vybrat oblečení a ještě si udělat make-up. Zakládala si na tom, aby ven vycházela vždy jen perfektně nalíčená a upravená. A to by jí zabralo spoustu času.

Zase vzala do ruky telefon. Reakce na včerejší příspěvek nebyly špatné, lepší než na ten předchozí, ale to jí nestačilo. Potřebovala rychle vymyslet, co dál. Na ukazováčku ruky měla ze včerejší noci stržený nehet, jak se podnapilá a rozjařená pokoušela dostat do postele. Co třeba nehty na nohou? Ty měla v pořádku.

Koukla na balkón a hned ji napadlo, že ten nový stolek s květinami vypadá ve slunečním světle rozkošně. Ještě skleničku šampaňského a bude to perfektní. Na jeden lok dopila víno, popadla hadřík a vyběhla na balkón. Jakmile byl stolek čistý, vzala si zbytek samoopalovacího krému a namazala si s ním nárt a prsty na pravé noze. Na závěr nohu ještě zlehka přepudrovala.

V ložnici měla schovanou jednu ještě neotevřenou krabici se skleničkami na šampaňské. Nepřipadaly jí nic moc, ale teď se báječně hodily. Pro jednu si došla, vyleštila ji, postavila na stolek vedle květin, otevřela láhev a nalila do ní šampaňské. Na stole zůstala nedbale ležet i tuba od samoopalovacího krému, jako by ji tam někdo jen tak bezmyšlenkovitě odložil.

Bylo to dokonalé. Jako malé děcko si nadšeně zatleskala, než se uvelebila na židli a hodila opálenou nohu na stůl. Perfektně zapadla do celé scénérie. Nafotila sérii snímků, vybrala ten nejpovedenější, šikovně ho upravila, přidala pár slov a celé

to zveřejnila. Usrkla si šampaňského, spokojená se svou dnešní prací, a šla si pro další víno. Až když si připila na zdraví, vzpomněla si, že totožné aranžmá už jednou použila.

„Ach jo, jsem já to pitomá!“ utrousila sama pro sebe a odložila skleničku na stůl tak prudce, až se z ní trochu vína vylilo.

Na telefonu jí pípala nová zpráva. Otevřela ji a na displeji se objevila štíhlá žena. Měla na krátko ostríhané hnědé vlasy, v uších decentní stříbrné náušnice a seděla v předklonu na posteli. Brala něco z levé dlaně a dávala si to do pusy. Na prsteníčku pravé ruky si Andrea všimla masivního stříbrného prstenu s podivným symbolem a teď už taky rozeznala, že do sebe žena láduje nějaké prášky. Cpala si je do pusy jeden po druhém a pak se natáhla po sklenici. Pokoušela se spolknout všechny najednou, ale měla s tím veliké potíže. Po bradě jí stékala voda.

Andrea skoro nedýchala, zděšená tím, co se jí odehrává přímo před očima. Tu ženu se zastřeným pohledem v očích znala.

„Musíš se probrat, je nebezpečné... znášil...“ zajíkala se Kristín Kjarr.

Andrea zaúpěla a odhodila telefon. Vtom někdo zazvonil.

2

Guðgeir na okamžik zaváhal, ale nakonec zazvonil. Zatímco čekal, než mu někdo přijde otevřít, otíral si boty o robustní rohožku a snažil se vybavit si jména na poštovních schránkách v přízemí. Hlavou mu proletělo, že si pro to kladivo měl možná radši zajet domů než s tím otravovat nové sousedy. Přesto stiskl zvonek znovu.

„Zdravím, omlouvám se, že ruším. Jen mě napadlo, jestli byste neměla kladivo na půjčení?“ zeptal se, když se dveře opatrně a jen napůl pootevřely. Žena před ním si na těle přidržovala opálenými prsty šedivý ručník a vykukovala jí tak jen útlá ramena s ramínky vzorovaných plavek. Docela pěkná, možná už trochu za zenitem, napadlo ho. „Víte, svoje kladivo jsem si včera odvezl domů. To je tak, když se stěhujete. Furt taháte všechno nářadí sem a tam.“

Prosebně se usmál, ale žádné reakce se nedočkal.

„Vlastně o nic nejde. Stejně už jsem to chtěl pro dnešek zabalit. Zbývá mi zatlouct poslední hřebík a to můžu udělat i večer nebo zítra.“

Podezřívavě si ho prohlížela.

„Zrovna jsem se opalovala,“ prohlásila zastřeným hlasem a z úst jí zavanul alkohol.

„To se ví, dneska je na to ideální počasí. V těchhle dnech je škoda zůstat uvnitř,“ prohodil zvesela a chystal se k odchodu. „Promiňte za vyrušení. Nějak si už poradím.“

„Tak to vy se sem stěhujete?“ zeptala se a pokynula hlavou ke dveřím bytu, z něhož se měl brzy stát nový domov pro něj, jeho ženu a syna. Dcera Ólöf se nedávno odstěhovala s přítelem do podnájmu.

„Ano. Jmenuju se Guðgeir Fransson a potkali jsme se tenkrát v garáži, vzpomínáte? Stěhujeme se sem koncem měsíce, tak to teď všechno připravuju.“

„Já jsem Andrea, a abych byla upřímná, nemám moc paměť na tváře,“ přiznala a rukou si uhladila rozčuchané tmavé vlasy. „Dejte mi chvilku, jen na sebe něco hodím.“

Než stačil cokoliv říct, zabouchla mu dveře před nosem.

„Měl jsem se na to vykašlat a jet domů,“ mumlal si pro sebe, zatímco se nervózně rozhlížel kolem. U dveří stál květináč s kytkou se zaprášenými listy. Když se jich dotkl, byl to tak divný pocit, že mu hned bylo jasné, že tahle kytka se obejde bez vody. Copak se to smí, mít na společné chodbě takovou veteš? napadlo ho a dost o tom pochyboval. Dveře se znovu otevřely, tentokrát dokořán, a v nich stála Andrea v něčem, co připomínalo japonské kimono. Kruhy pod očima zmizely a na rtech teď měla rtěnku. Pousmála se.

„Nezlobte se, ale na tváře fakt nemám paměť,“ zamumlala a skoro jí nebylo rozumět. „Pojďte dál. Chvilí potrvá, než to najdu.“

Guðgeir vešel do prostorného pokoje, který realitní makléř při jejich první návštěvě v novém bytě označil za obývací. Na to si jen tak nezvykne. I když tu ještě nebydleli, už teď mu chyběla ta jejich stísněná, ale útulná kuchyňka ve Fossvoguru. Zvědavě se rozhlížel. Byt byl stejný jako jejich, jen možná o trochu větší, jelikož napočítal dalších pět místností, do nichž se vcházelo přímo z obývacího pokoje. Otevřenými dveřmi na

balkón viděl lehátko, zelenou židli, stůl s květinami a dvě skleničky – na šampus a na víno. V ten moment mu docvaklo, proč jí tak dlouho trvalo přijít ke dveřím a proč byla tak spoře oděná. Trapas. Nejspíš zazvonil nevhod a v ložnici někdo v tichosti čekal na jeho odchod.

„Pěkně jste si to tady zařídili,“ prohlásil a odkašlal si.

„Zařídili?“

„Ano.“

„Ale já tu bydlím sama.“

„Aha? Myslel jsem...“ Nedokončil větu a pohledem zavadil o skleničky na stole.

„No jasně,“ pochopila narážku a koukla na balkón. „To je ze včerejška. Měla jsem tu hosty, tedy hosta.“

„Žijete tu dlouho?“

„Rok. Od začátku. Prvních pár měsíců jsme tu řešili samé průšvihy. Máte štěstí, že jste se tomu vyhnul.“

Narovnala se a prsty projela svými dlouhými vlasy.

„Hmm, to si umím představit,“ konstatoval a dál se rozhlížel. Na první pohled bylo patrné, že na vybavení bytu si dal někdo zatraceně záležet a penězi přitom nešetřil. Na zdech visely obrazy a další nejrozmanitější umělecká díla, vše dokonale a promyšleně sladěné. Pokoj měl vysoký strop a byl tu dostatek volného prostoru na rozdíl od stísněného bytu, jenž si pronajímal po dobu svého ročního pobytu v Höfnu. Našel si tam dočasně práci u ostrahy, když ho u policie na dobu neurčitou zprostili výkonu služby. Skoro celý rok žili s manželkou odděleně, takže to bylo velice náročné a osamělé období. Naštěstí to už měl za sebou. S Ingou byli zase spolu a Guðgeir se vrátil k policii. Prozatím mu byly sice přiděleny jen takzvané speciální úkoly, ale s trochou štěstí se i to brzy změní. Uplynul už rok, co se vrátil domů, a život mu zase připadal báječný. Jen ty neblahé vzpomínky na strašlivé události, k nimž došlo v jejich řadovém domku ve Fossvoguru, přetrvávaly. Po důkladném

zvážení všech pro a proti se nakonec rozhodli, že nejlepším řešením bude sbalit se a začít nanovo někde jinde. Zemí zaslibenou se měl stát nově postavený bytový dům nedaleko centra Reykjavíku. Tím, že měli v plánu jít do menšího, zlepšil se i stav jejich bankovního účtu. To Guðgeira jen utvrdilo v tom, že je čeká zárná budoucnost.

„Co ještě plánujete opravovat? Je tam toho hodně?“

Andrea otevřela zásuvku a prohrabala se jejím obsahem. Pak si přitáhla stoličku a na okamžik zavrávala, když na ni lezla. Otevírala jednu skříňku za druhou a prohledávala je.

„Dejte mi ještě chvilku, podívám se do sklepa,“ navrhla a po marném hledání slezla ze stoličky. „Tam určitě nějaké kladivo bude.“

Lehce nejistým krokem se vydala do chodby.

„Rozhodli jsme se strhnout jednu zeď a trochu upravit kuchyň... a položit nové parkety. Hele, nechte to být. Nedělejte si s tím kladivem starosti. Já si nějak poradím, stejně už bych potřeboval vyrazit domů.“

„Je škoda, že se ti dva, od kterých jste ten byt koupili, rozešli. Bydleli tu sotva pár měsíců,“ prohlásila, ale pak zavřela dveře a zavládlo ticho. Přemítal, jestli má vážně v úmyslu jít na boso až do sklepa.

Povzdech si. Sám v cizím bytě se cítil dost nepříjemně, protože mimo službu se mu to nestávalo. Jeho pozornosti neunikly nápadité, leč prázdné věšáky na oblečení na zdi vedle dveří, působící víc jako umělecká díla než praktické doplňky domácnosti. Podél jedné stěny se táhla police s řadou fotek v tlustých rámečcích. Sáhl do kapsy pro brýle a přistoupil blíž. Na největší fotce se přímo do foťáku díval velice pohledný mladík s tmavými vlasy, dlouhými řasami a plnými rty, na nichž mu pohrával úsměv. Sršel sebevědomím a s tím svým zasněným výrazem vypadal jako profesionální model. Na další fotce pozvedávala skleničky skupinka pěti žen v bujarém veselí,

mezi nimiž poznal i úchvatně vypadající Andreu v dokonale padnoucích šatech. Andrea byla i na další starší rodinné fotce, kde pózovala ještě jako malá holka se svými rodiči a dvěma bratry. Všichni ve svých nejlepších šatech. Jeden z bratrů byl ten pohledný mladík z největší fotky.

„Mám ho!“ uslyšel ji volat. „Můžete si ho nechat, dokud se nepřestěhujete, nebo pro mě za mě dokud ho budete potřebovat. Zjistila jsem totiž, že mám dvě, což je fakt zvláštní, protože si nevybavuju, že bych to druhé kupovala. Nejspíš ho tu nechali ti mamlasové, co tu pracovali, protože v kolárně mají ještě další věci.“

Podala mu kladivo.

„Myslíte stavaře?“ zeptal se Guðgeir, zatímco si od ní kladivo bral. „Zbylo tu po nich náradí?“

„Jo, nebo prostě nějaké jejich věci,“ odsekla Andrea zjevně podrážděně. „Nemůžu je vystát. Nikdy nedodrží, co slíbí, a jsou příšerně dotěrní.“ Chystala se pokračovat, ale zarazila se a zatvářila se rozpačitě. „Vy nejste stavař, že ne?“

„Já? Ne, já jsem policajt.“

Usmál se a přešel si rukou po bradě. Očividně se jí ulevilo a Guðgeira její rozpaky pobavily.

„Fakt?“ zeptala se zaujatě a ožila. „A co máte na starosti? Teda, na jakém oddělení pracujete?“

„Na kriminálce.“

„A co tam přesně děláte?“

„Vedl jsem oddělení, ale momentálně mám na starosti takzvané speciální úkoly. Jen dočasně,“ dodal.

„Máte na starosti i pátrání po pohřešovaných?“ zeptala se a rukama si přitiskla kimono pevně k tělu.

„Ano, když existuje podezření, že se zmizením souvisí nějaká trestná činnost,“ odvětil a potěžkával kladivo v ruce. „Měl bych už jít a pustit se do práce. Díky.“

Otevřel dveře a Andrea vyšla za ním.

„A nezdá se vám, že některé případy uzavíráte trochu moc rychle? Co třeba, když se nenajde tělo? Kdo rozhoduje o tom, že je čas ukončit pátrání?“ zeptala se překvapivě zostra.

„Za ty roky by se určitě pár takový případů našlo. Taková rozhodnutí nejsou nikdy snadná, ale občas se dostanete do bodu, kdy musíte říct dost. Tak to prostě chodí.“

„A nevybavíte si případ mého bratra Jóhannese? Zmizel sedmnáctého června roku 2000,“ naléhala dál. „Vydal se tábořit s naším bratrem Daðim a jejich kamarádem Brynjarem. Zrovna jsme se s rodinou vrátili z Austrálie a kluci si s sebou domů přivezli stan...“

Andrea se odmlčela a vyčítavě si ho prohlížela. Nejspíš jí připadalo, že neprojevuje dost zájmu, ale on si jen přišel půjčit kladivo, aby mohl dokončit rozdělanou práci. Prudce se nadechla a do očí se jí začaly hrnout slzy. Z té mladé ženy najednou číselo zoufalství.

„Kdybyste šel po proudu řeky Sogið, směrem dolů od kavárny Þrastarlundur, narazil byste tam v lese na kemp,“ pokračovala. „Nejspíš se už nepoužívá, ale tenkrát tam zůstal Jóhannes sám, aby se trochu prospal. Ostatní vyrazili do obchodu pro jídlo a chtěli se podívat na oslavy sedmnáctého června v Selfossu a Hveragerði. Pak přišlo obrovské zemětřesení a zavládl chaos. Praskaly přitom silnice a podobné věci.“

„Na to si pamatuju,“ přisvědčil Guðgeir.

„Když přišlo zemětřesení, byli kluci v Hveragerði. Pokoušeli se Jóhannesovi dovolat, ale bez úspěchu. Usoudili, že mobilní síť je jen přetížená, takže je to nijak nezaskočilo,“ vyprávěla Andrea. Zhluboka se nadechla, jako by ze sebe chtěla ten příběh rychle vysypat, a Guðgeir neměl šanci odejít. „V té době nebyla mobilní síť tak kvalitní jako dneska,“ vysvětlovala. „Kluci se dostali do Þrastarlunduru až večer a ve stanu nikoho nenašli. Mysleli si, že se Jóhannes šel projít a podívat se na následky zemětřesení.“

Upřeně na něho hleděla, zcela pohroužená do příběhu, jenž v minulosti nepochybně vyprávěla nesčetněkrát. Mrknul na hodinky, aby dal najevo, že spěchá, ale zároveň nechtěl působit nezdvořile.

„Už je to dávno, ale na ten den si samozřejmě vzpomínám,“ řekl. „Tenkrát jsem byl dole v přístavu s dcerou. Byla ještě v kočárku a dívali jsme se na slavnost, zrovna když nastalo zemětřesení a moře se zbláznilo. Lodě v přístavu to skoro vymrštilo z vody. Všichni byli vyděšení, i když zpočátku nikdo netušil, co se přesně děje. Navíc to bylo o to strašidelnější, že jsem tam byl s malým dítětem. Nepřišlo hned nato další zemětřesení? Už si nevzpomínám...“

„Ale na zmizení mého bratra si pamatujete, ne?“ trvala dál na svém Andrea.

„No, s jistotou to sice tvrdit nemůžu, ale něco mi to říká,“ odvětil Guðgeir a znovu potěžkal kladivo v ruce, aby naznačil, že se potřebuje vrátit k práci. Nebylo to poprvé, co mu někdo cizí vyprávěl o peripetích svých příbuzných. Obvykle šlo o něco triviálního, co nijak nesouviselo s jeho prací, ale přesto se vždy snažil každého vyslechnout. Plně chápal stíznosti svého letitého kamaráda. Byl doktor, a jakmile vyrazil někam ven, musel donekonečna poslouchat příběhy o všelijakých nemocech cizích lidí. Jenže tenhle příběh byl jiný a Guðgeir s tou ženou začínal soucítit. Uvědomil si, že nesejde na tom, jestli ten hřebík zatluče teď, anebo později, a tak pustil kladivo z hlavy.

„Uzavřeli vyšetřování s dvěma možnými závěry. Buď mohl spadnout do trhliny v zemi, nebo se mohl utopit, pokud se pohyboval v době zemětřesení poblíž řeky a uklouzla mu třeba noha. Pojď te za mnou,“ vyzvala ho a vrátila se dovnitř. Guðgeir ji rozpačitě následoval. Andrea vzala z police fotku toho pohledného mladíka.

„Tohle je můj bratr Jóhannes. Když zmizel, bylo mu čerstvě dvacet jedna let. Tu fotku jsme pořídili v Austrálii, týden před jeho zmizením.“

Podala fotku Guðgeirovi. Ten obličej si dnes prohlížel již podruhé, ale tentokrát si přitom na něco matně vzpomněl.

„Jistě to byl pro vás strašný šok,“ prohlásil ohleduplně. „Našli jeho tělo?“

„Ne. Tělo se nikdy nenašlo. Ani žádná jiná stopa. Ten den všude zavládl chaos a o dva dny později přišlo další silné zemětřesení.“

„Máte pravdu. Bylo to přesně tak, jak říkáte,“ souhlasil Guðgeir. „Je neskutečné, jak rychle člověk zapomíná.“

„A vy si na ten případ nevzpomínáte?“ otázala se znovu a vrátila fotku na policičku.

Zamyslel se. Rok 2000 měl trochu v mlze. Inga dokončovala studium na právnické fakultě a Ólöf byly dva roky. Když zrovna nebyla chvíli nemocná, snažili se s Ingou na střídačku dohnat spánkový deficit. Jediné, co mu uvízlo v paměti, byla debata nad tím, zda se nové století počítá od roku 2000 nebo 2001, spolu s divokými teoriemi o konci světa a vzpomínkou na to, jak se rodina sešla u nákupu šampusek na oslavu konce století.

„Řekla bych, že na téhle fotce je vidět líp,“ prohlásila Andrea a podala mu z policičky rodinnou fotografii. Guðgeir si ji zdvořile prohlížel.

„Abych řekl pravdu, tak si na ten případ moc nepamatuju,“ přiznal a s lítostí se usmál. „Když pracujete u policie tak dlouho, nemůžete si pamatovat všechno. Co si vzpomínám, tak ten rok jsem měl v květnu i v červnu dlouhou dovolenou, protože má žena dopisovala diplomovou práci.“

Položil kladivo na židli a přidržel si fotku oběma rukama, aby si ji mohl prohlédnout detailněji. Oba mladíci si byli hodně podobní, oba hezcí, ale Andree neuniklo, že si o něco déle prohlíží jednoho z nich.

„To je Daði, můj druhý bratr. Vyprávěla jsem vám o tom starším, o Jóhannesovi. Pátrání odvolali strašně brzo,“ dodala. „Často se mi o něm zdá... tedy ne přesně o něm, ale nedokážu na něho zapomenout. Pořád se mi to vrací,“ popisovala Andrea a očividně ji to tížilo.

„Kolik vám bylo, když zmizel?“

„Dvanáct,“ odpověděla a hlas se jí zlomil. Měla na krajíčku a jemu se jí zželelo.

„Je mi líto, ale občas se stává, že pátrání skončí neúspěchem. Tu a tam příroda vrátí, co vzala, i když třeba někde hodně daleko od místa tragédie. Existují různé přístupy k řešení podobných případů, ale vždy hodně záleží na okolnostech a na lokalitě, kde ke tragédii došlo,“ vysvětloval, vrátil jí fotku a znovu zvedl kladivo. „Umím si představit, jak zdrcující to pro vaši rodinu muselo být,“ řekl a odmlčel se s vědomím, že již nemá co dodat.

Byla to jen prázdná slova – ale co taky mohla čekat od cizího člověka? Bylo to neštěstí, ale od zmizení jejího bratra uteklo už devatenáct let, takže ji nejspíš trápilo ještě něco jiného. Tohle byla nevýhoda života v bytových domech v těsném sousedství. Jak ho jen napadlo jít zaklepat na cizí dveře kvůli mizernému kladivu? Sousedé v bytových domech by se měli jen pozdravit na chodbě a maximálně se jednou ročně sejít na pravidelném setkání vlastníků.

„Mockrát vám děkuju za pomoc,“ řekl co nejvřeleji a chystal se k odchodu. „Slibuju, že ho brzy vrátím.“

3

Byla to cela číslo 10. Guðgeirovi se nervozitou potily dlaně a v krku mu vyschlo.

„Nezapomeňte, že po dobu vaší přítomnosti musí být ostatní vězni zavřeni ve svých celách,“ informovala je Svala, zatímco odemykala dveře. „Budou se proti tomu bouřit, takže čím dříve skončíte, tím lépe.“

„Vynasnažíme se,“ přitakal Guðgeir a ukročil stranou, aby mohla dovnitř vejít doktorka. Byla tu nová, ale Guðgeir se s ní už setkal nejen pracovně ve staré věznici, ale i na velké narozeninové oslavě jejich společného kamaráda. Ísgerður působila na první pohled přátelsky a uvolněně, čemuž odpovídal i její ležérní účes z vlnitých vlasů, jež jí volně splývaly na ramena, ale teď měla nepřístupný a odměřený výraz, který s tím moc nekorespondoval.

„Přejete si, abychom počkali venku?“ zeptal se jí tlumeným hlasem, protože v přítomnosti smrti nikdy nemluvil nahlas. I tak se jeho hluboký baryton nepřijemně rozléhal prázdnou chodbou.

„To bude nejlepší. Uvnitř je málo místa,“ přisvědčila Ísgerður. Vzala si z tašky gumové rukavice a natáhla si je. Pak vklouzla dovnitř pootevřenými tlustými železnými dveřmi.

Na studené chodbě zůstali stát jen Guðgeir z kriminálního, Leifur z forenzního a Svala – dozorkyně ve věznici Hólmsheiði.

Úzkým okénkem dopadal na zeď paprsek světla a čísla na dveřích cel jím připadala obrovská.

„Chudák Kristín. Za pár dnů ji měli propustit,“ povzdechla si sklíčeně Svala a její jindy veselý, pihami posetý obličej byl dnes plný smutku a zoufalství.

„Vážně?“ ujist'oval se Guðgeir a kouknul na kolegu. Leifur tázavě povytáhl obočí.

„Všichni jsme věděli, že se těší na propuštění. Bohužel život je někdy složitější, než se zdá, a umí i nepříjemně překvapit,“ prohlásila.

„Třeba se jen nedokázala vyrovnat s představou života na svobodě,“ napadlo Leifura. „Nebyla by první.“

„Byla hrůza ji takhle najít,“ prohlásila Svala a dlaní si otřela nos a pak tvář, po níž jí stékala slza. „Je to hrozná škoda.“

„Co nám ještě můžete povědět o Kristín?“ zeptal se Leifur a odložil kožený kufřík, jenž nosil v práci všude s sebou. Pod očima se mu rýsovaly tmavé kruhy, a když se opřel o zeď, břicho v kostkované košili mu přetékało přes kožený opasek. Knoflíky na košili se napínaly k prasknutí a zůstávalo otázkou, zda je tenké bílé nitě udrží na místě.

„Až tu skončíte, bude na vás čekat ředitel a ten to s vámi vše projde. Jak už jsem říkala, ještě jsme ani neinformovali její rodinu. Takže ve zkratce: Kristín bylo osmatřicet let a svůj šestiměsíční trest měla už skoro za sebou,“ sdělila jim Svala a do očí jí vyhrkly slzy a rty se jí roztráslly.

„Za co tu byla?“ zeptal se Guðgeir.

„Řízení pod vlivem a bez řidičského oprávnění,“ vysoukala se zebe. „Vjela autem na něčí zahradu v Garðabæru.“

„Takže co? Zlámala pár růží?“ zamumlal Leifur spíš sám pro sebe, ale Svale se ta jeho nevkusná poznámka vůbec nezamlouvala.

„Nejen to. I Kristín si pár dnů poležela v nemocnici.“

„Na to si vzpomínám,“ vložil se do toho Guðgeir. „Auto uvízlo na zahradní zídce, ale kufrem prorazilo prosklené dveře a skončilo v něčí ložnici... a někdo tam právě spal, jestli se nemýlím?“

Svala přikývla.

„V domě spala vážně nemocná postarší dáma, která naštěstí neutrpěla žádná těžká poranění, ale psychicky se z toho zhroutila. To samo o sobě by stačilo, ale aby toho nebylo málo, tak Kristín málem přejela i kluka na skejtu, když sjela na špatnou stranu silnice a vjela na chodník.“ Svala zavrtěla hlavou a povzddechla si. „Tohle s člověkem udělej ty podělaný drogy.“

„Svatá pravda,“ přitakal Leifur a hřbetem ruky si stíral pot z čela. Guðgeir zachytil jeho pohled. Vypadal vyčerpaně a v obličeji byl bledý.

„Je ti blbě?“

„Mně? Ne, jsem v pohodě,“ zavrčel v odpověď Leifur. Osobní otázky neměl rád, třebaže sám je ostatním rád pokládal. „Je tu hrozný dusno,“ zakabonil se na Svalu. „Kdo všechno byl v cele?“

„Já, pochopitelně, a pan ředitel Gauti. Měla jsem noční a ředitel měl být tou dobou už dávno doma.“

„Nikdo další?“

„Ne.“

„Dopis na rozloučenou?“

„Žádný jsme nenašli, ale skoro na nic jsme nesahali. Možná, že narazíte na něco v jejích obrazech. Kristín pořád něco malovala...“ Hlas se jí zase zlomil. Uhnula před Leifurovým zkoumavým pohledem a zabodla oči do podlahy.

Guðgeir ji chápal. Zdrtilo ji, že se to přihodilo během její služby.

„A byla Kristín opravdu závislá na drogách?“ zeptal se opatrně.

„Už jsem viděla i horší případy,“ přiznala Svala. „Kristín bývala často neklidná a nervózní, ale na rozdíl od jiných s ní

nebyly nikdy žádné potíže. Trápila se tím, co všechno se mohlo stát tomu malému klukovi.“

„A jak se chovala v poslední době?“ vyptával se dál Guðgeir.

„Zrovna o tom jsme se bavili s ostatními kolegy, když jsme na vás čekali. Shodli jsme se, že dělala veliké pokroky. Konečně se smířila se svými démony a hleděla do budoucnosti s větším optimismem,“ dodala Svala, načež se odmlčela a popotáhla. „Je to strašná tragédie,“ zamumlala. „Minulou noc si Kristín stěžovala, že se necítí dobře, a tak nikomu nepřišlo podezřelé, když se ráno neobjevila před celou. Když všichni odešli, šla jsem se na ni podívat, ale myslela jsem si, že jen spí.“ Svala si odkašlala a celá se roztrásla. „Tohle by se stávat nemělo. Měla jsem ji zkontrolovat důkladněji, ale potřebovala jsem toho tolik udělat. Měla jsem frmol, vždyť to znáte... letní dovolené a tak.“

„Dobře,“ zareagoval okamžitě Guðgeir. Odkáslal si, aby nebylo znát, jak moc se mu ulevilo. Svala se na něho překvapeně zahleděla.

„Dobře? Jak to myslíte?“ podivila se.

„To nic, promiňte,“ řekl a přejel si rukou po bradě. „Zamyšlel jsem se nad něčím jiným.“

S Leifurem si vyměnili pohledy a mlčky se shodli na tom, že se raději nebudou zmiňovat o informaci, podle níž se měla ta žena oběsit. Buď chybná formulace, nebo to špatně pochopili. Tohle byly náročné případy, i když měli tu čest i s horšími. Guðgeir se raději snažil myšlenky na nejděsivější momenty své policejní kariéry zapudit.

„Dobrá,“ promluvil lehce chraplavě a sáhl si do kapsy pro brýle. „Bude tam ještě dlouho?“

Nahlédl pootevřenými dveřmi dovnitř a naskytl se mu pohled na přikryté tělo bez života a doktorčiny vlnité vlasy. Vycítila jeho přítomnost a otočila se.

„Ještě minutku, prosím,“ požádala tlumeným hlasem a nepatrně se pousmála.

„Samozřejmě. Žádný spěch,“ ujistil ji kvapně Guðgeir, třebaže to byla lež. Nemohli se s Leifurem dočkat, až se pustí do sbírání důkazů a sepisování hlášení. Založil si ruce na hrudi a zády se opřel o studenou betonovou zeď. A čas běžel. Leifur se očividně necítil dobře a Guðgeir by se radši viděl v novém bytě. Potřebovali uvolnit původní dům, aby ho mohli předat novým majitelům. Policisté si vyměnili pohledy, načež vytáhli telefony a ponořili se do čtení e-mailů. Svala upírala oči do stropu. O pár minut později se dveře cely otevřely a vyšla Ísgerður.

„Na jejím těle jsem nenašla žádné stopy po násilí, takže to vypadá, že Kristín spolkla nějaké prášky, ať už je vzala odkudkoliv,“ oznámila spíš Svale než policistům. „Je potřeba detailně projít rozpis dne, seznam předepsaných léků a návštěv a prověřit veškerý její kontakt s ostatními vězni.“

„Vždyť víte, že s drogami je to tu marný boj,“ povzdechla si Svala. „Někteří vězni jsou neskutečně vynalézaví. Jakmile odstříhneme jeden zdroj, objeví se nový.“

„Byla Kristín závislá na drogách?“ zeptala se Ísgerður.

„Po příjezdu do věznice měla testy negativní a celkově byla v lepším stavu než většina nově příchozích,“ odvětila Svala ještě sklíčeněji. „Myslíte, že se předávkovala?“

„Ano, na první pohled to tak působí,“ prohlásila doktorka. „Ať už úmyslně, či ne. Trpěla v nedávné době depresemi?“

„Dost ji zdrtila ta délka trestu vzhledem k tomu, že se jednalo o první přestupek. Ale v poslední době působila bezstarostně,“ konstatovala Svala s jistými pochybnostmi v hlase. Pomalu vrtěla hlavou.

„To mohla být jen předzvěst sebevraždy. Jakmile se člověk pro něco takového rozhodne, obvykle se mu uleví,“ dodala doktorka.

„No, ten den byla Kristín samá legrace a vtipky. Byla tak šťastná a rozjařená.“

„Tak už to bývá,“ přitakala Ísgerður a nemotorně poplácala Svalu po rameni. „Vyžádám si pitvu, i když to může chvílku trvat.“

„A to jako proč? Copak na pitvu je nějaká čekačka?“ zeptal se Leifur, který doteď skoro nepromluvil. Patřil k těm lidem, kteří si nikdy nenechali ujít příležitost nadávat na zdravotnický systém. „To i po smrti si musíme počkat na vyndání orgánů? Tak to je tedy fraška!“ zahlásil pobouřeně.

„Případ vypadá dost jednoznačně, takže to nespěchá,“ zareagovala odměřeně Ísgerður. „Pokud mě tedy nežádáte, abych upřednostnila případ sebevraždy drogově závislé vězeňkyně. To vám přijde fér k ostatním?“ S ledovým klidem mu pohlédla do očí a bylo zřejmé, že režim fungování celého systému nevysvětluje někomu poprvé. „To, že si někdo rozhodne vzít život, je bezpochyby tragické, ale je třeba si uvědomit, že tomu nelze vždy zabránit. Věznice prostě nejsou veselá zařízení, třebaže vypadají tak nově a vkusně jako tahle,“ dodala a pohybem ruky zdůraznila svá poslední slova.

Guðgeirovi už taky docházela trpělivost. Dalo se toho udělat jistě víc, jen kdyby se lidé naučili spolupracovat a nestáli každý na své straně barikády.

„I když nemám k případu všechny informace, mohu jen konstatovat, že čas od času vězni prostě nezvládnou obavy z toho, co je čeká venku za zdmi vězení,“ pokračovala dál Ísgerður, jako by dávala přednášku. Zapnula si lehký kabát a povzbudivě se usmála na Svalu. Ta na ni zůstala zírat s kamenným výrazem ve tváři.

„Čas smrti?“ zeptal se Guðgeir a prstem si posunul brýle na nose. Pořádně mu neseděly, ale Inze se tak moc líbily, že si je bez rozmyšlení koupil.

„Ne před více než čtyřmi nebo šesti hodinami, řekla bych,“ odvětila doktorka a přehodila si tašku přes rameno.

„Ozvu se vám,“ informoval ji Guðgeir a rozloučil se s ní pevným stiskem ruky.

Ísgerður se otočila a svižnou chůzí kráčela pryč. Kabát za ní vlál a chodbou se rozléhal klapot podpatků. Jakmile za ní zaklaply dveře, otevřel Guðgeir celu číslo 10.